

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3169/2537

บริษัท หลุยส์ ผลิตภัณฑ์ กาว เทป จำกัด โจทก์ นาย สมควร สม ประดิษฐ์ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.พ. มาตรา 243, ป.วิ.พ. มาตรา 246, ป.วิ.พ. มาตรา 247, ป.วิ.พ. มาตรา 249, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 17, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 22

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าคำว่า LAT และ LOUISTAPE ใช้กับสินค้า กาว เทปอันเป็นสินค้าจำพวกที่ 50 โจทก์ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าดังกล่าว แต่ นายทะเบียนให้รอการจดทะเบียนไว้เพราะเครื่องหมายการค้าดังกล่าวของโจทก์เหมือนหรือคล้าย กับเครื่องหมายการค้าคำว่า LOUISTAPE ของจำเลยซึ่งยื่นคำขอจดทะเบียนไว้เพื่อใช้กับสินค้าการ เทปเช่นเดียวกันกับสินค้าของโจทก์นั้น เป็นกรณีที่มีบุคคลหลายคนต่างอ้างว่าเป็นเจ้าของ เครื่องหมายการค้าอันเดียวกัน หรือเกือบเหมือนกัน ใช้สำหรับสินค้าเดียวกันและต่างร้องขอ จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าอันนั้น อันเป็นการที่โจทก์ฟ้องขอให้ศาลสั่งว่าโจทก์หรือ จำเลยมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดังกล่าวกันตามมาตรา 17 แห่ง พระราชบัญญัติ เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะเกิดข้อพิพาท หาใช้การที่โจทก์นำ คดีมาสู่ศาลตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันอันโจทก์จะต้องปฏิบัติตามขั้นตอนแห่ง บทบัญญัติมาตราดังกล่าวโดยการคัดค้านก่อนและให้โอกาสแก่จำเลยผู้ขอจดทะเบียนก่อนโต้แย้ง คำคัดค้านของโจทก์ไม่ การที่โจทก์ได้ใช้เครื่องหมายการค้าคำว่า LAT และ LOUISTAPE กับสินค้า เทปกาวมาตั้งแต่ปี 2518 และได้โฆษณาแพร่หลายซึ่งสินค้าโจทก์ แต่จำเลยเพิ่งนำ เครื่องหมายการค้าดังกล่าวของโจทก์มาใช้กับสินค้าชนิดเดียวกันกับสินค้าโจทก์ในปี 2531 ทั้ง จำเลยเคยเป็นกรรมการของบริษัทโจทก์มาก่อน จำเลยย่อมทราบถึงการใช้ โจทก์ใช้ เครื่องหมายการค้าของโจทก์เป็นอย่างดีเช่นนี้ ต้องถือว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาท ดังกล่าวจำเลยและการขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยจึงเป็นการกระทำที่ไม่สุจริต ประเด็นที่จำเลยไม่ได้ให้การต่อสู้คดีไว้ ถือว่าเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบใน ศาลชั้นต้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคแรกศาลฎีกาไม่รับ วินิจฉัย การที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าคำว่า LAT และ LOUIS ตาม คำขอจดทะเบียนของโจทก์และจำเลยดีกว่าจำเลยแต่ไม่ได้พิพากษาว่าโจทก์มีสิทธิใน เครื่องหมายการค้าดังกล่าวดีกว่าจำเลยตามคำขอท้ายฟ้องของโจทก์ และศาลอุทธรณ์พิพากษายืน นั้นเป็นการที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์มิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง ว่าด้วยคำพิพากษาและคำสั่งซึ่งเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วย ความสงบเรียบร้อยของประชาชนแม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาก็เห็นสมควรแก้ไขเสียให้ ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 142(5), 243(1), 246 และ 247 ที่ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลย และศาลอุทธรณ์ พิจารณายืนนั้น เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าดังกล่าวดีกว่าจำเลยคำขอ จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยย่อมตกไปในตัวไม่จำเป็นต้องพิพากษาให้เพิกถอนคำขอ จดทะเบียนดังกล่าวอีกศาลฎีกาแก้ไขเสียให้ถูกต้องได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าคำว่า LAT ซึ่งเป็นชื่อย่อของบริษัทโจทก์ และ LOUIS TAPE ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชื่อบริษัทโจทก์ ใช้กับสินค้าผลิตภัณฑ์กาวยเทปอันเป็นสินค้าในจำพวกที่ 50 มากกว่า 10 ปี ได้จำหน่ายสินค้าภายใต้เครื่องหมายการค้าดังกล่าวแพร่หลายทั้งในประเทศและต่างประเทศ เมื่อวันที่ 23 กันยายน 2531 โจทก์ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าดังกล่าวต่อนายทะเบียนเครื่องหมายการค้า แต่ได้รับแจ้งว่าเครื่องหมายการค้าของโจทก์เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของจำเลย ให้รอการจดทะเบียนไว้ก่อนการที่จำเลยนำคำว่า LOUIS TAPE ไปจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเพื่อใช้กับสินค้าจำพวกที่ 50 สำหรับสินค้ากาวยเทปเช่นเดียวกันเป็นการใช้สิทธิไม่สุจริต เพราะจำเลยเคยเป็นผู้ถือหุ้นและกรรมการบริษัทโจทก์ย่อมรู้ว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของโจทก์ อันอาจทำให้ประชาชนหลงผิดและทำให้โจทก์เสียหาย ขอให้พิพากษาว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่าจำเลย ให้เพิกถอนคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลย จำเลยให้การว่า จำเลยเคยเป็นกรรมการบริษัทโจทก์โจทก์ไม่ใช่เจ้าของเครื่องหมายการค้าคำว่า LAT และ LOUIS TAPE เพราะจำเลยเป็นผู้ประดิษฐ์คำว่า LOUIS TAPE ใช้กับสินค้าเทปกาวมาก่อนโจทก์ จำเลยนำคำว่า LOUIS TAPE ไปจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเพื่อให้ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย โจทก์ไม่ได้คัดค้านจำเลยจึงมีสิทธิดีกว่าโจทก์ และคำว่า LOUIS TAPE เป็นคำสามัญโจทก์ไม่มีสิทธิขอให้เพิกถอนเครื่องหมายการค้าของจำเลยและโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เพราะมิได้ปฏิบัติตามขั้นตอนของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 22 โดยโจทก์มิได้ยื่นคัดค้านคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยต่อนายทะเบียนเครื่องหมายการค้าก่อน กลับนำคดีมาสู่ศาลในทันทีขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลย จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเพราะโจทก์มิได้ปฏิบัติตามขั้นตอนของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 22 โดยการคัดค้านก่อน และให้โอกาสแก่จำเลยผู้ขอจดทะเบียนก่อนโต้แย้งคัดค้านของโจทก์นั้น เห็นว่า การที่โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าคำว่า LAT และ LOUIS TAPE ใช้กับสินค้ากาวยเทปอันเป็นสินค้าจำพวกที่ 50 โจทก์ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าดังกล่าวต่อนายทะเบียนให้รอการจดทะเบียนไว้เพราะเครื่องหมายการค้าของโจทก์เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าคำว่า LOUIS TAPE ของจำเลยซึ่งยื่นคำขอจดทะเบียนไว้เพื่อใช้กับสินค้ากาวยเทปเช่นเดียวกันกับสินค้าของโจทก์นั้นเป็นกรณีที่มีบุคคลหลายคนต่างอ้างว่าเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าอันเดียวกันหรือเกือบเหมือนกัน ใช้สำหรับสินค้าเดียวกัน และต่างร้องขอจดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าอันนั้นอันเป็นการที่โจทก์ฟ้องขอให้ศาลสั่งว่าโจทก์หรือจำเลยมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่ากัน ตามมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะเกิดข้อพิพาท หาใช่การที่โจทก์นำคดีมาสู่ศาลตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันดังที่จำเลยฎีกาไม่ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าคำว่า LOUIS TAPE ดีกว่าโจทก์นั้น เห็นว่า การที่โจทก์ได้ใช้เครื่องหมายการค้าคำว่า LAT และ LOUIS TAPE กับสินค้าเทปกาวมาตั้งแต่ปี 2518 และได้โฆษณา แพร่หลายซึ่งสินค้าโจทก์ แต่จำเลยเพิ่งนำเครื่องหมายการค้าดังกล่าวของโจทก์มาใช้กับสินค้าชนิดเดียวกันกับสินค้าโจทก์ในปี 2531 ทั้งจำเลยเคยเป็นกรรมการของบริษัทโจทก์มาก่อน จำเลยย่อมทราบถึงการที่โจทก์ใช้เครื่องหมายการค้าของโจทก์เป็นอย่างดี เช่นนี้ ต้อง

ถือว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่าจำเลย และการขอจดทะเบียน
เครื่องหมายการค้าของจำเลยจึงเป็นการกระทำที่ไม่สุจริต ข้อที่จำเลยอ้างว่า สินค้าที่จำเลยผลิต
โดยใช้เครื่องหมายการค้าพิพาทมิได้ทำให้โจทก์เสียหาย และจำเลยได้ผลิตสินค้าซึ่งมีคุณภาพดีไม่
น้อยกว่าบริษัทโจทก์ ทั้งยังระบุถึงแหล่งกำเนิดของสินค้าอย่างชัดเจน ไม่ก่อให้เกิดความสับสน
หลงผิดแก่ผู้ใช้สินค้านั้นจำเลยไม่ได้ให้การต่อสู้คดีไว้ จึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบ
ในศาลชั้นต้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 249 วรรคแรก ศาลฎีกาไม่รับ
วินิจฉัย การที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าคำว่า LAT และ LOUIS TAPE
ดีกว่าจำเลย แต่มิได้พิพากษาว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าดังกล่าวว่าจำเลยตามคำขอ
ท้ายฟ้องของโจทก์ และศาลอุทธรณ์พิพากษายืนนั้น เป็นการที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์มิได้
ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ว่าด้วยคำพิพากษาและคำสั่งซึ่ง
เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนแม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา
ศาลฎีกาก็เห็นสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา
142(5), 243(1), 246 และ 247 ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำขอจดทะเบียน
เครื่องหมายการค้าของจำเลย และศาลอุทธรณ์พิพากษายืนนั้น ศาลฎีกาเห็นว่า เมื่อโจทก์มีสิทธิใน
เครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่าจำเลย คำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยย่อมตกไปใน
ตัว กรณีไม่มีเหตุจำต้องพิพากษาให้เพิกถอนคำขอจดทะเบียนดังกล่าวอีก ศาลฎีกาเห็นสมควร
แก้ไขส่วนนี้เสียให้ถูกต้องด้วย พิพากษาแก้เป็นว่า โจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าคำว่า LAT และ
LOUIS TAPE ดีกว่าจำเลย ให้ยกคำขอของโจทก์ที่ขอให้เพิกถอนคำขอจดทะเบียน
เครื่องหมายการค้าของจำเลย

องค์คณะ

ชูชาติ ศรีแสง · นิเวศน์ คำผอง · วินัย วิมลเศรษฐ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3169/2537>